

Sorgens Føderation

Bruno Filippi

Jeg samler alverdens lidelse sammen. Hvem som helst, som har en gemt orm gnavende inden i ham, som går i sorg for idealet, som ler hånligt af sindets ruiner, må komme. Jeg behøver lade min sorg blive et skybrud, en storm; jeg behøver høre lidelsens skrig og fortvivlens klage.

For der er latter i verden, og jeg kan ikke holde ud at høre på latter.

Brødre i lænkerne, kammerater i lidelsen, slaget er nær. Snart vil vi igangsætte vort angreb, berusede af hævn; fjenden vil flygte, for *Sorgens Føderation* er forfærdelig.

* * *

Fra den dag jeg fødtes har jeg båret på en tung byrde. Og min ryg er bøjet og mine øjne indsunke. Ormen gnaver og gnaver; den har allerede ødelagt mig.

Det er nok, for Guds skyld! Jeg er træt.

Jeg kaster byrden af mig og standser; jeg har nok af dette i mit liv. Jeg har ikke kunne leve, men jeg skal nok få min hævn. Jeg ender med at krepere på et eller andet fortov, med den sidste gudsbespottelse på mine læber og det sidste glimt af had i mine øjne.

* * *

Hvor afskyeligt!... Byens snavsede brosten afgiver kloakkens væmmelige stank. Den har forgiftet mig. Jeg som var så stærk engang!

Da lo jeg endnu... Men så... Skal jeg virkelig klage over det som skete, skal jeg virkelig afsløre mig selv for jer?

Men tåber, det er den samme gamle historie!

Man elsker, man håber, man handler, og så kommer væmmelse, tomhed, håbløshed.

* * *

En dag ledte de mig til krigen. Så drømte jeg at jeg var barn igen.

Maskinpistolens første salve rystede brutalt mine nerver; jeg åbnede mine øjne og så blod, derefter intet andet. Jeg husker et enormt flammehav, en uafbrudt torden... død, død... og den stank, stanken af lig...

Jeg har aldrig kunne forstå hvordan denne modbydelige stank har fastnet i min hals. Det lader til at jeg er på en vældig gravplads... kors, kister, stank.

Samfundet stinker af lig.

* * *

Jeg har en forfærdelig ørepine. Det skyldes kanonen. Det tordnende bæst lavede dybe rifter i min hjerne.

Jeg hører hele tiden en fjern gråd, som en håbløs kæmpes hulken. Men hvem er det som græder i denne verden?

* * *

Krigen har vækket vilddyret i mig igen. Mine kæber bider sig krampagtigt sammen, mine øjne udvides, mine hænder vil knuge, tage fat...

Når jeg ser på nogen, overrumples jeg af et mærkeligt ønske om at rive ham i småstykker. Hvorfor har jeg trang til at dræbe og rive nogen i stykker?

Der er ikke længere nogen tyskere at slå ihjel; så hvem skal jeg dræbe?

* * *

Måske er jeg vanvittig. Men min galskab er den mest rædselsvækkende rationalitet. Jeg ser klarere, jeg mærker livet mere tydeligt.

Jeg ved ikke hvorfor, men det er uden tvivl at jeg lider helt enormt, meget mere end før.

Inden dette? At tænke sig, at inden dette var jeg et barn!

* * *

Men hvorfor er det sådan? Hvad har jeg gjort? Jeg ser margeritten gro fredeligt; svalerne som kommer og går på himlens stier. Jeg er også en margerit eller en svale. Duggen og de blå vider behager også mig.

Og i stedet... lagt i håndjern, stænket med mudder, udsultet. Uden kærlighed, uden frihed.

* * *

Og sådan er det, fordi i ønsker at det skal være så. I forvandlede mig til en ulv, og en ulv skal jeg forblive. Men indtil nu har jeg kun revet i mit eget bryst; i morgen vil jeg have andet blod. Tig ikke om nåde da. I har indristet i min hjerne: *blodbad*. Og blodbad bliver det.

Måske er menneskeheden beskidt. Den vil rense sig selv, og til dette bad ønsker den blod.

Måske efter rensningen og ødelæggelsen... Måske vil vi da være som margeritter og svaler... Hvor smukt det ville være.

* * *

Sjæle som sørger over verden, det er derfor jeg opfordrer jer til at samles.

Flaget vajer allerede.

Det er sort; det står for sorg. Fremad nu, vilde Prometheuser. Hævnens råb er sød og kær musik.

I dag er det nødvendigt at dræbe, at ødelægge... i morgen vil vi være margeritter...

Fremad, *Sorgens Føderation!*